

SOPHIE
WESTER

SCARE
ZONE

DE FONTEIN

Fright Night

‘Nien, ik weet echt niet of ik dit wel durf,’ zegt Holly voor de tiende keer.

‘Er kan ons niks gebeuren, want het is allemaal fake,’ antwoord ik kattig, terwijl we richting de ingang lopen.

‘Dat weet ik ook wel, maar ik ben hier geloof ik toch niet zo van.’

Ik moet mijn best doen om niet met mijn ogen te rollen. ‘Wat is er nou? Je had er toch zin in?’

‘Ja, maar...’ Ze pakt mijn hand vast. ‘Nu we hier zijn, vind ik het veel enger dan ik dacht.’

Ik knijp zacht in haar klamme hand. ‘Geloof me: het wordt hartstikke vet!’

‘Oké,’ piept ze. ‘Die acteurs raken je toch niet aan?’

‘Nee,’ lieg ik. Ik heb online gelezen dat de acteurs je júst targeten als ze zien dat je het eng vindt.

Mijn hart maakt een sprongetje als we onder de toegangsboog doorlopen. DARKNESS TAKES OVER staat er in grote Slayer-stijl letters op. Binnen een halfuur gaat het echt beginnen en zullen de zombies het park overnemen.

‘Zullen we eerst in de Goliath?’ vraagt Holly als we binnen zijn.

Ik knipper met mijn ogen. ‘De wat?’

‘De Goliath, daar ben ik deze zomer met mijn broertje in geweest. Die is echt ziek.’

‘We gaan nu toch niet in een áchtbaan?’ roep ik uit.

Holly staat stil en kijkt me boos aan. ‘Ik vind het hier doodeng, Nine! En ik ben meegegaan omdat jij dat graag wilde, dus het lijkt mij wel zo eerlijk als we ook iets doen wat ik leuk vind.’

‘Prima,’ zeg ik zuchtend. ‘Dan gaan we eerst naar de Goliath.’

Ik kijk naar de grijze lucht die al langzaam begint te verkleuren. Langs het pad staan verschillende doods-kisten en ik kan niet wachten tot de spookhuizen straks opengaan.

‘Waar krijg jij de meeste adrenaline van?’ vraag ik als we in de rij voor de achtbaan aansluiten. De wachttijd is vijftien minuten, wat op zich meevalt, maar natuurlijk nog steeds fokking tijdverspilling is, want ik wil nu eigenlijk de *scare zones* gaan verkennen.

‘Killerclowns denk ik, jij?’

Ik bijt nadenkend op mijn onderlip. ‘Ik weet niet zo goed hoe ik dat moet zeggen. Ik wil het liefst dat het een beetje subtiel en duister is, snap je?’

‘Niet helemaal,’ zegt Holly aarzelend.

‘Dat het niet als een stom toneelstukje voelt, maar dat het net echt lijkt.’

Ze reageert niet en ik weet dat het geen zin heeft om uit te leggen dat ik iets als killerclowns zo over de top vind dat ze eerder lachwekkend zijn dan eng. Mijn hart gaat sneller kloppen als je niet meteen kunt zien wat er mis is, als je even twijfelt of iets er nou bij hoort of niet.

Achter ons klinkt een ijselijke gil en als we ons om- draaien zien we een meisje van onze leeftijd wegreppen voor een zombie met een gigantische hakbijl.

Holly verstijft. 'Ik ben zo blij dat we hier in de rij tus- sen deze hekjes staan,' fluistert ze.

Ik geef haar nog een geruststellend kneepje en hoop maar dat ze door die achtbaan een beetje ontspant, want anders wordt het nog heel moeilijk om haar straks een *haunted house* in te krijgen.

Als we uit de Goliath stappen, sta ik te trillen op mijn benen. Holly wilde per se achterin zitten, omdat je op die plek de vrije val het meest intens beleeft en die was in één woord geweldig!

Ik haak mijn arm door de hare. 'Zo, denk je dat je nu een van de spookhuizen aandurft?' vraag ik optimistisch.

Ze knikt voorzichtig. 'Maar niet meteen zo'n hele hef- tige, oké?'

'Is goed. Mij leek Jefferson Manor wel cool...'

'Dat is toch die met die geesten en zo?'

'Ja.'

Holly kijkt vlug naar de grond als er drie aardman- nen met hun meesteres voorbijkomen. Ze passeren ons en gaan achter een stelletje aan. 'Nee, dat trek ik denk ik echt niet. Welke zijn er nog meer?'

Ik kijk op het enorme bord waarop de *scare zones* en de *haunted houses* zijn aangegeven. 'Nou, Psychoshock schijnt ook vet te zijn. Dat is een tandartspraktijk waar mensen -'

'Dat kan ik wel aan,' onderbreekt ze me.

We nemen een kleine omweg, zodat we niet over het terrein van Eddie de Clown hoeven, maar bij elk gillette dat we horen, trekt Holly angstig haar schouders op.

Bij Psychoshock staat er al een grote groep voor de dichte deur te wachten en ik hoop maar dat er nog plek is in het volgende tijdslot.

‘Zullen we de tickets gaan halen?’ vraag ik.

‘Eh...’ Holly bijt op een velletje naast haar nagel. ‘Ik vind het eigenlijk toch een beetje zonde van het geld...’

Ik zucht. ‘Geen probleem, ik betaal wel. Ik heb extra geld van m’n vader gekregen.’

‘Ja maar, het is ook dat ik –’

‘Holly, doe nou even niet zo pussy!’ snauw ik. ‘Als jij niet mee wil, ga ik wel alleen.’

Holly ziet eruit alsof ze elk moment in tranen kan uitbarsten, maar ik voel totaal geen medelijden. Dan had ze maar niet mee moeten gaan.

Psychoshock

We stappen een kleine ruimte binnen, die wordt verlicht door een onregelmatig knipperende gloeilamp aan een rafelig snoer. Opgewonden geef ik onze tickets aan een man in een witte labjas die onder het bloed zit. Hij heeft donkere kringen om zijn ogen en houdt een ouderwets klembord in zijn handen.

‘Ik zie aan jou dat je heel bang voor de tandarts bent,’ zegt hij met een valse glimlach tegen Holly. ‘Dus ik hoop maar dat hij verdoving gebruikt.’

‘O, nee,’ zegt Holly paniekerig tegen mij. ‘Denk je dat we in zo’n behandelstoel moeten gaan liggen?’

‘Nee joh,’ stel ik haar gerust, ‘daar hebben ze toch helemaal geen tijd voor met al deze mensen.’

De man loopt voor onze groep uit naar een metalen trap en Holly graaft haar nagels in mijn bovenarm. ‘Ik weet niet of ik dit wel zo leuk vind, Nien, ik wil hier weg.’

‘Doe nou niet zo flauw, ik ging net ook met jou mee in de achtbaan.’

‘Dat is toch totaal iets anders,’ roept Holly uit. ‘Ik durf dit echt niet!’

‘Als het te erg wordt, doe je je ogen dicht en houd je me stevig vast. Over een kwartiertje staan we weer buiten,’ zeg ik sussend.

Het geluid van een tandartsboor zwelt aan als we naar boven lopen. Door een plastic gordijn gaan we een behandelkamer binnen. In de tandartsstoel ligt een vrouw met slierterig zwart haar. Haar mond en jurk zitten onder het bloed en ze kijkt ons smekend aan. ‘Help me, alsjeblieft,’ lispelt ze. Ze beweegt haar hand en dan pas zie ik dat haar polsen met leren riemen aan de stoel vastgebonden zitten. Achter ons doemt vanuit het niets een tandarts op. Mijn hart klopt in mijn keel.

‘Niet met mijn patiënt praten!’ krast hij voordat hij zich over de vrouw heen buigt met een hamer en een beitel.

De man met het klembord geeft aan dat we door moeten lopen en we volgen hem door een schemerige gang. Aan het einde staat een verpleegster met een grote injectiespuit achter een smoezelige balie. Wanneer we langs haar lopen, haalt ze er onverwacht mee uit. De jongen voor ons valt zowat om van schrik en Holly en ik deinzen achteruit. Ze klampt zich panisch aan me vast. Giecheligh klopt ik haar op haar rug.

We gaan een brede groene klapdeur door en komen in een volgende gang met aan weerszijden cellen. Vanuit de cellen wordt er wanhopig op de deuren gebonst. Door de ruitjes van gewapend glas zien we mensen met holle ogen in vuile nachtkleding. Ze zitten onder het bloed en hebben enorme blauwe plekken in hun nek.

‘Dit is geen tandartspraktijk, maar een gekkenhuis,’ jammert Holly. ‘Hoelang moeten we nog, denk je?’

‘Niet lang,’ zeg ik maar.

Onze gids houdt een deur open en we stappen een

aardedonkere ruimte in. Het ruikt er naar kelder en ik hoor water druppelen.

‘Waar zijn we?’ vraagt Holly.

‘Geen idee.’ En dat is dus precies waarom ik dit zo tof vind. Al mijn zintuigen staan op scherp.

‘Links tegen de muur vind je een touw,’ zegt de gids. ‘Volg dat, dan kom je hier veilig uit. Laat je het per ongeluk los, dan staan wij niet in voor de gevolgen.’

Op de tast zoek ik naar het touw. Ik schrik me rot als mijn hand die van de jongen voor ons raakt en we lachen ongemakkelijk in de duisternis.

‘Goed, mensen, daar gaan we dan!’ roept onze gids en we schuifelen achter elkaar aan. Er strijkt iets langs mijn enkels en ik kan een schreeuw niet onderdrukken. Holly’s hand knijpt hard in mijn schouder en ik hoor haar zachtjes hijgen.

Doordat het zo verschrikkelijk donker is, vervaagt elk besef van afstand en tijd.

Eindelijk wordt er voor ons een enorme metalen schuifdeur opengeduwde. Het volgende vertrek is een fel verlichte operatiekamer. Door de speakers klinkt nogal krakerige klassieke muziek die wordt overstemd door het regelmatig zuigende geluid van een beademingsapparaat en de piepjes van een hartmachine. Op de operatietafel ligt een man in zo’n groen operatiehemd. De tl-buizen aan het plafond beginnen te knippen en een chirurg met een loeiende kettingzaag komt onder de tafel vandaan gekropen.

We deinzen allemaal gillend achteruit. Ik kijk om naar Holly die lijkkleek achter me staat. ‘Gaat het?’ vraag ik.

Ze schudt haar hoofd en ik trek haar met me mee, achter de groep aan de operatiekamer uit.

Als we buiten staan heeft ze nog steeds geen woord gezegd.

‘Zo, dat was toch nog best heftig, hè, die Psychoshock,’ zeg ik.

Holly knippert verwoed met haar ogen en ik zie een traan over haar gezicht lopen.

‘Zullen we anders nog een keer in een achtbaan?’ stel ik voor.

‘Nee!’ Ze veegt met haar mouw over haar wang en schudt heftig met haar hoofd. ‘Ik ga m’n moeder bellen om te vragen of ze ons komt ophalen.’

© 2025 Sophie Wester

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding en -illustraties: Arcangel

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Elke gelijkenis met overleden of nog in leven zijnde personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7918 1

ISBN e-book 978 90 261 7919 8

ISBN audioboek 978 90 261 8266 2

ISBN 284, 285